ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ALBÉRIC SECOND

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ΗΝ ὥρα ποὺ γύρισα χθὲς τὸ βράδυ στὸ σπίτι μου βρῆκα τὸ ἀκόλουθο τηλεγράφημα : «*Ἀδελφὸς Φίλιππος ἀπεβίωσε κατόπιν μακρᾶς καὶ σκληρᾶς ἀγωνίας*».

Τὸ τηλεγράφημα αὐτὸ μοῦ ξανάφερε στὸ νοῦ μου μιὰ παλιὰ δραματικὴ ἱστορία, τὴν ὁποία σήμερα, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ Φιλίππου μπορῶ πειὰ νὰ τὴν διηγηθῶ, ἀποσιωπώντας ὡστόσο τὰ ὀνόματα τῶν πρωταγωνιστῶν της...

Ἀκοῦστε λοιπόν:

Μιὰ μέρα τοῦ Νοεμβρίου 1893, ὁ κ. Χ..., ἕνα μέλος τῆς Παρισινῆς ἀριστοκρατίας, ποὺ εἶχε παντρευτῆ μιὰ νέα φημισμένη γιὰ τὴν ὠμορφιά της, βρέθηκε στὸ δάσος τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ μὲ τὴν καρδιὰ τρυπημένη ἀπὸ μιὰ σφαῖρα. Κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα πιστόλι ἀδειανό, πρᾶγμα ποὺ ἀπέκλεισε κάθε ἰδέα δολοφονίας. Ἔτσι, στὸ τέλος, ὅλοι συμπέραναν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ αὐτοκτονίας, μὰ κανεὶς δὲν ἤξερε σὲ ποιὰ ἀφορμὴ νὰ τὴν ἀποδόσει...

Ἡ κυρία Χ..., ὅταν τῆς ἐπῆγα στὸ μέγαρό της τὸ πτῶμα τοῦ συζύγου της, ἔχασε ἀμέσως τὶς αἰσθήσεις της καὶ τὸ ἴδιο βράδυ σωριάστηκε ἄρρωστη στὸ κρεββάτι της, προσβληθεῖσα ἀπὸ δυνατὸ ἐγκεφαλικὸ πυρετό. Ἔπειτα δὲ ἀπὸ ὀχτὼ μέρες οἱ φίλοι τοῦ κ. Χ... ποὺ τὸν εἶχαν ἀκολουθήσει ὥς τὴν τελευταία του κατοικία, ξαναπῆγαν στὸ μέγαρό του γιὰ νὰ ὁδηγήσουν καὶ τὴ σύζυγό του κοντά του...

Ἡ κ. Χ..., πρὶν πεθάνη, μέσ' στὰ παραληρήματά της, ἔλεγε πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ ἀφορμὴ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της. Μὰ ἐπειδὴ ὅλοι ἤξεραν πὼς ἦταν πιστὴ σύζυγος, σκέφτηκαν πὼς ὁ πυρετὸς καὶ ὄχι ἡ ταραγμένη της συνείδησις τῆς εἶχε ὑπαγορεύσει αὐτὰ τὰ λόγια.

Ὁπωσδήποτε, ὁ θάνατός της ξανάφερε πάλι ἐπὶ τάπητος τὸ ζήτημα τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της. Ἔγιναν καινούργιες ἔρευνες σχετικῶς, ἡ ὁποῖες ὅμως δὲν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα. Ἔτσι λησμονήθηκε πειὰ ἡ ὑπόθεσις αὐτή...

Ἂς δοῦμε ὅμως τώρα τί συνέβη στὸ Ἰταλικὸ Θέατρο δυὸ μέρες προτοῦ τὸ πτῶμα τοῦ κ. Χ... βρεθεῖ στὸ δάσος τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ περίφημη πριμαντόνα Ἀδελίνα Πάτι θὰ τραγουδοῦσε στὸ ἀριστούργημα τοῦ Βέρδι, τὴν «Τραβιάτα».

Ἕνα τέταρτο μετὰ τὴν ἔναρξι τῆς παραστάσεως, ἕνας κύριος, συνοδευόμενος ἀπὸ μιὰ κυρία καταπληκτικῆς ὠμορφιᾶς, ἐμπῆκαν μέσα στὴν αἴθουσα καὶ κάθησαν στὰ πρῶτα καθίσματα, μπρὸς στὴν ὀρχήστρα. Ἡ νέα κυρία κάθησε πλάϊ σ' ἕναν ὡραῖο νέο εἰκοσιπέντε χρόνων, ὁ ὁποῖος ὥς τότε παρακολουθοῦσε μὲ προσοχὴ τὴν παράστασι. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη, ὁλόκληρη ἡ προσοχή του συγκεντρώθηκε στὴ γειτόνισσά του, ἡ ὁποία τὸν ἐγοήτευσε ἀμέσως μὲ τὴν ἀσύγκριτη ὠμορφιά της.

Ὁ νέος αὐτὸς μόλις ἕνα μῆνα εἶχε ποὺ βρισκόταν στὸ Παρίσι. Ἐρχόταν κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὴν ἐπαρχία του καὶ ἦταν ἀκόμη τόσο ἄπειρος, ὥστε μποροῦσε νὰ μπερδέψη μιὰ κυρία τῆς ἀριστοκρατίας μὲ μιὰ γυναῖκα τοῦ ἡμικόσμου, ὅπως μπερδεύει κανεὶς τ' ἀληθινὰ διαμάντια μὲ τὰ ψεύτικα.

Αὐτὸ ἔπαθε κι' ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

Ἕνας κοινὸς φίλος μας μοῦ τὸν εἶχε συστήσει κι' ἐπρόκειτο νὰ πᾶμε μαζὺ ν' ἀκούσουμε τὴν «Τραβιάτα». Γιὰ τὴ δυστυχία του ὅμως δὲν μπόρεσα νὰ τὸν συνοδεύσω. Ἂν ἐπήγαινα μαζύ του, θὰ προλάμβανα ἀσφαλῶς ὁλόκληρη τὴν τραγῳδία.

Κατὰ τὸ πρῶτο διάλειμμα, ὁ νεαρὸς ἐπαρχιώτης μας, ἀκούγοντας τὴν κ. Χ...—γιατὶ αὐτὴ ἦταν ἡ γειτόνισσά του—νὰ μιλάη ἐλεύθερα στὸ σύζυγό της γιὰ τὰ σκάνδαλα τῶν γυναικῶν τοῦ θεάτρου, συμπέρανε, μὲ τὸ ἁπλοϊκό μυαλό του, ὅτι δὲν ἦταν σύζυγός του, ἀλλ' ἁπλῶς μιὰ φίλη του, μιὰ γυναῖκα τοῦ ἡμικόσμου...

Αὐτὸ ἔδωσε θάρρος στὸ νέο μας καὶ, ξετρελλαμένος καθὼς ἦταν ἀπὸ τὴν ὠμορφιὰ τῆς κ. Χ..., ἀποτραβήχτηκε στὸ διάδρομο καὶ ἐκεῖ, ἐπάνω σ' ἕνα μπιλλιέτο του, ἔγραψε τὴ διεύθυνσι τοῦ ξενοδοχείου, στὸ ὁποῖο κατοικοῦσε, μὲ τὴ λέξι : « Ἐλᾶτε ! ».

Ἔπειτα ξαναγύρισε στὴ θέσι του, ἀποφασισμένος νὰ δώση μὲ κάθε τρόπο τὸ μπιλλιέτο αὐτὸ στὴ γειτόνισσά του...

Καὶ πράγματι, ἐνῶ ἡ Ἀδελίνα Πάτι πέθαινε φθισικὴ ἐπάνω στὴ σκηνή, προκαλῶντας τὰ δάκρυα ὅλων τῶν θεατῶν, αὐτός, ἀφοῦ τοῦ κάκου ἔψαξε νὰ βρῆ τὸ χέρι τῆς νέας κυρίας γιὰ νὰ τῆς δώση τὸ μπιλλιέτο του, βλέποντας ἄξαφνα τὸ μαντηλάκι της πεσμένο μπρὸς στὰ πόδια της, ἔσκυψε καὶ τὸ πῆρε καὶ χώνοντας μέσα τὸ μπιλλιέτο του τὸ ἔδωσε στὴ γειτόνισσά του, λέγοντας :

— Τὸ μαντηλάκι σας, κυρία.

— Εὐχαριστῶ, κύριε ! ἦταν ἡ ἀπάντησί της.

Καὶ συγχρόνως ἡ κυρία Χ... τὸν ἐκύτταξε καὶ τοῦ χαμογέλασε μὲ καλοσύνη καὶ ἀθωότητα. Ὡστόσο, τὸ χαμόγελο αὐτὸ ἀνέβασε τὸ νέο μας στὸν ἕβδομο οὐρανό.

Ὅταν, σὲ λίγο, γύρισε στὸ ξενοδοχεῖο του, ὅλη τὴ νύχτα δὲν ἔκλεισε μάτι, περιμένοντας ἐκείνην...

Τέλος, τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν ἔπιαρνε ὁ ὕπνος, ἄκουσε δυνατὰ χτυπήματα στὴν πόρτα του.

— Ὦ ! αὐτὴ θὰ εἶνε ! ἀναλογίστηκε καὶ πετάχτηκε ἀμέσως ἀπ' τὸ κρεββάτι του.

Μὰ ἡ πλάνη του ἦταν πολὺ σύντομη. Μόλις ἄνοιξε τὴν πόρτα, βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕναν κύριο... Τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως. Ἦταν ὁ κύριος ποὺ συνώδευε τὴν ὡραία κυρία στὸ θέατρο...

— Ὦ !... Ὦ !... σκέφτηκε ὁ νέος μας, μόλις τὸν εἶδε. Ὁ φίλος της ἔρχεται νὰ μοῦ ζητήση ἐξηγήσεις !... Δὲν πειράζει ὅμως !... Ἡ ὡραία αὐτὴ γυναῖκα ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ μιὰ μονομαχία...

Μὰ τὰ πράγματα δὲν ἦσαν ἔτσι ὅπως τὰ εἶχε ὑποθέσει καὶ ἡ ἐξηγήσεις ποὺ τοῦ ζήτησε ὁ κ. Χ... ἦσαν διαφορετικὲς ἀπ' αὐτὲς ποὺ περίμενε. Ὅταν μάλιστα τοῦ εἶπε πὼς ἦταν ὁ σύζυγος τῆς κυρίας, ὁ νέος μας ἄρχισε νὰ τοῦ ζητάη χίλιες συγνῶμες. Μὰ ὁ κ. Χ... τὶς ἀπέκρουσε περιφρονητικά...

— Ἡ προσβολὴ ποὺ μοῦ κάνατε εἶνε ἀσυγχώρητη ! τοῦ εἶπε. Θὰ μονομαχήσουμε !... Τὸ ἀπαιτῶ !...

— Ἔστω, κύριε, ἀφοῦ τὸ θέλετε, ἀπάντησε ὁ νέος μας.

— Ἀναγνωρίζετε βέβαια ὅτι εἶμαι ὁ προσβεβλημένος.

— Τὸ ἀναγνωρίζω...

— Ἔχω λοιπὸν τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς τῶν ὅπλων.

— Τὸ ἔχετε.

— Διαλέγω τὸ πιστόλι.

— Πολὺ καλά.

— Θὰ χτυπηθοῦμε ἀπὸ ἀποστάσεως τριῶν βημάτων καὶ τὸ ἕνα ἀπ' τὰ πιστόλια δὲν θὰ εἶνε γεμᾶτο.

— Τὸ δέχομαι κι' αὐτὸ, ἀπάντησε ἀτάραχα ὁ νέος, μὰ δὲν θὰ βροῦμε μάρτυρες γιὰ μιὰ τέτοια μονομαχία.

— Δὲν μοῦ χρειάζονται οἱ μάρτυρες ! ἀπάντησε ὁ κύριος Χ...!

Καὶ ἔτσι ἡ μονομαχία των ἔγινε ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ἀγρίους ὅρους.

Ὁ προσβεβλημένος σύζυγος ἐτράβηξε πρῶτος, μὰ τὸ πιστόλι του δὲν ἔπιασε, γιατὶ εἶχε διαλέξει τὸ ἀδειανὸ ὅπλο.

— Ἡ σειρά σας, κύριε !... εἶπε τότε στὸν ἀντίπαλό του.

Καὶ βλέποντας ὅτι αὐτὸς ἤθελε νὰ πυροβολήση στὸν ἀέρα, τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ φώναξε :

— Μὰ χτυπῆστε !... Χτυπῆστε λοιπόν !...

— Ὄχι, κύριε !... Δὲν θὰ σᾶς χτυπήσω ! ἀπάντησε μὲ καλοσύνη ὁ νέος.

— Ἄ ! ἔτσι !... φώναξε ὁ κ. Χ... Ἔννοια σας καὶ ξέρω ἐγὼ τὸν τρόπο νὰ σᾶς ἐξαναγκάσω νὰ μὲ πυροβολήσετε...

Τὰ χείλη του ἄφριζαν ἀπὸ λύσσα. Ἔφτυσε στὸ πρόσωπο τὸ νέο καγχάζοντας.

Ἕνας πυροβόλισμὸς ἀντήχησε τότε καὶ ὁ κ. Χ... σωριάστηκε κάτω, χτυπημένος στὴν καρδιά...

Αὐτὸς ἦταν ὁ ἥρως τῆς τραγικῆς αὐτῆς περιπετείας. Αὐτοῦ τὸ θάνατο μοῦ ἀνήγγειλε τὸ τηλεγράφημα ποὺ ἀνάφερα στὴν ἀρχή.

Λίγες ἡμέρες μετὰ τὴ μονομαχία τὸν συνώδευσα ὡς ἕνα μοναστῆρι, ὅπου κλείστηκε γιὰ νὰ ξεχάση...

ALBERIC SECOND

Ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε καὶ ὁ κ. Χ... σωριάστηκε κάτω...